Marta Hlušíková

JÁ JSEM TAKOVÁ BLBKA!

ilustrovala
Michaela Večerková

Albatros

Já jsem taková blbka!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Hlušíková

Já jsem taková blbka! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Marta Hlušíková

JÁ JSEM TAKOVÁ BLBKA!

ilustrovala
Michaela Večerková

přeložila
Jana Pátková

Albatros

© Marta Hlušíková, 2026
Translation © Jana Pátková, 2026
Illustrations © Michaela Večerková, 2026
ISBN v tištěné verz 978-80-00-08443-5
ISBN e-knihy 978-80-00-08497-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-08498-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-08483-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Olin se vrátil

Tolik se toho změnilo! Uběhl necelej rok od doby, kdy jsem s Tomášem a jeho třídou byla v domově důchodců, ale připadá mi, že to bylo strašně, strašně dávno. Ale po pořádku: první návštěva staroušků dopadla nad očekávání dobře. Tomáš nakonec babičce zlatou pirátskou náušnici na zlepšení zraku nepřinesl. Dal jí ale velkou mušli a naučil ji, jak mušli přikládat k uchu, aby mohla poslouchat

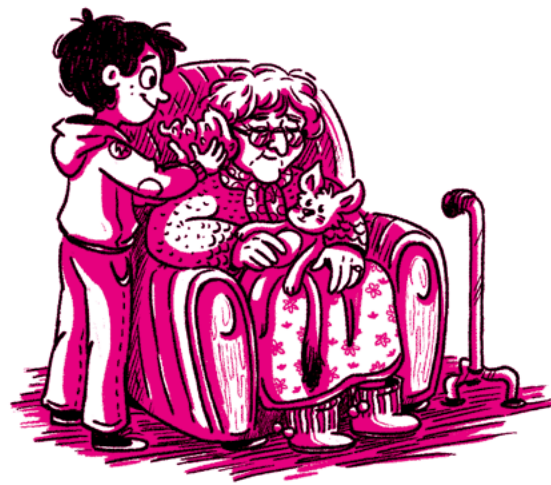

šumění moře. Tomáš jí sice tvrdil, že to nešumí moře, ale její vlastní krev, ale babičce to asi bylo jedno, tiše se usmívala, v jedné ruce držela plyšového klokana Olina a v druhé mušli. Od té doby jsme s malými dětmi navštěvovali starý lidi pokaždý, když se to dalo. Děti s nimi hrály Člověče, nezlob se, soutěžily ve zpěvu, vyšívaly a ujídaly sladké koláčky.

A potom se to stalo.

Jednou na návštěvě, bylo to zjara, babička už v domově důchodců nebyla.

„Babička odešla?“ zeptal se Tomáš, když mu jedna paní v domově odevzdávala plyšáka a mušli. „Jak mohla jen tak odejít a ani mi nic neříct?“

„Asi to už nestihla, Tomášku.“

„Proč to nestihla? My se doma před cestou vždycky loučíme, objímáme a tak!“

„Tomíku, babička odcestovala do nebíčka…“

„Ona zemřela?“ Tomáš se na mě díval a přitisknul si plyšáka k sobě. Jen tiše stál, slzy mu kapaly na Olina, který měl za chvíli mokrý celý ucho. Jak já mám toho svýho bráchu ráda! Potom si utřel rukávem tvář a přiložil mušli k uchu.

„Buď chvíli zticha, možná tam babičku ještě uslyším…“

To byl šok číslo jedna. Šok číslo dva se stal v létě, když se obě tety Pavoukový, Melánie i Sibyla, odstěhovaly z našeho domu. Sibyla se vrátila zpátky do Finska a Melánie odešla s ní. Popíračka existence Finska tam bude nakonec žít. To nevymyslíš, to je život, řekla moje máma jako ten pán z reklamy. Zrovna seděla před velkou krabicí sošek, které jí teta Melánie z vděčnosti darovala.

„Propánajána, co já budu s těma kýčema dělat?“ povzdychla si.

Na Tomášův nátlak jsme nakonec ze všech sošek vybrali malýho pastýřka s pejskem. Tomáš si ho vzal k sobě do pokojíku a posadil ho plyšovýmu klokanovi do vaku. Krabici se soškama tanečnic, bílých medvědů, který se dívali do zelenýho lesního jezírka, a tři sochy jelenů v říji ze sádry s obrovskýma otlučenýma parohama odvezl táta někam do bazaru, kde je násilím daroval majiteli.

„Jsem zvědavá, kdo se sem místo dam Pavoukových nastěhuje,“ zamyslela se máma. Dlouho se nic nedělo, ale na konci prázdnin jsme se přece jen dočkali. Noví sousedi

na celé dopoledne obsadili schodiště a výtah. Nějaký chlapi vynášeli obrovský krabice s rozmontovaným nábytkem, který nahoře někdo skládal, protože jsme slyšeli vrtání a bouchání. Potom noví sousedi vynášeli pračku a ledničku a výtah vyvezl nahoru asi tisíc krabic.

Akorát malá holka, která k nim patřila, chodila pěšky. Seshora kvílivě pištěla vrtačka a ta malá se sluchátkama na uších cupitala nahoru a dolů, nahoru a dolů.

Tomík už nemá mušli

„Četl jsem, že staří Mayové navrtali zub, potom vzali pryskyřici, tak se nazývalo to lepidlo, a do vyvrtanýho zubu si vlepili drahokam," usmál se minule u snídaně náš geniální Tomík. Na zubu mu svítilo něco zelenýho. Napřed jsem si myslela, že si tam přilepil nejnovější hit našich snídaní, avokádovou pěnu. Potom mi to připomnělo nudli a skoro se mi zvedl žaludek. Nakonec mi došlo, že si na zub dal nějakou blyštivou zelenou třpytku.

„Asi takhle nějak ti Mayové vypadali," řekl.

„Děti! To už nemáte jiný téma ke snídani?" řekla máma a skoro jí zaskočilo. „Nechte mě normálně se najíst, vždyť je sobota."

Taťka mámě jen přikyvoval a mlčel, protože měl plnou pusu chleba s tou zelenou pomazánkou. Ale našemu Tomovi všechno projde, protože je malej. Vlastně když o tom tak uvažuju, není zas tak moc malej, protože je už třeťák. A to se ve škole dějou různý věci. Jako třeťačce mi Kamila ukradla karton, a dokonce i nápad, nějakej blbec mi podrazil ruce, když jsem v družině dělala stojku, můj

výkres na výstavě byl najednou zastrčenej v rohu, i když byl předtím uprostřed nástěnky. Zažila jsem plno podrazů, ale i pěkných chvilek, protože mi kámoš Luki dal tehdy svoje modrý srdíčko. Doufám, že Tomík má třídu, ve který nezažívá nic ošklivýho. Jen ať si někdo zkusí něco udělat mýmu bráškovi, tý jeho vynalézavý hlavičce! Bude mít co dělat se mnou.

„Už nemám svoji mušli, vážně," oznámil nám najednou Tomík.

„Ztratil jsi ji?"

„Ne, neztratil. Stál jsem na schodech a ta malá ze šestýho běhala pořád nahoru a dolů. Pořád počítala schody, jak chodila po schodišti. Od prvního po osmý. A pořád dokola od začátku. Když jsem se jí zeptal, co to dělá, podívala se na mě a začala křičet…"

„Křičet?" zeptal se táta.

„Přesně tak. Když dokřičela, vrátila se zpátky na plošinku a zase začala počítat od začátku. Ještě jednou jsem se jí zeptal, co to dělá. Ale až když přestala, protože ten její křik by se mi ještě mohl zavrtat do hlavy. Nic neřekla a přišla ke mně. Měl jsem v ruce mušli a ona jenom stála a dívala se na ni. Tak jsem jí tu mušli přiložil k uchu a řekl, že uslyší moře. Aby měla radost. ‚Sofka to chce. Už to má Sofka,' řekla, vytrhla mi mušli z ruky a utíkala domů."

„To je zvláštní," divila se máma.

„Kolik je tý malý?" zeptal se taťka.

„Nevím. Ale asi ještě nechodí do školy.“

„Netrap se tím, asi si chce jenom hrát. Pak ti ji někdy vrátí.“

„Vždyť já se netrápím. I babička měla mušli půjčenou a vždycky si kontrolovala, jestli jí ještě proudí krev tak, jak má. A viděl jsem, jak kontrolovala krev i plyšákovi Olinovi. Ale když viděla, že se dívám, rychle mušli schovala.“

„A co když je v mušli opravdu slyšet moře?“ napodobuju Tomíka.

„Kdyby ses dobře učila, tak bys věděla, že když mušli přiložíš k uchu, je v ní slyšet, jak nám proudí krev v žilách!“ zvedá hlas Tomík.

Prcek malej, jak se dokáže rozohnit. On všechno dělá na dvě stě procent. Akorát tý mušle mi je trochu líto, protože nám ji moře vyplavilo po jednom odlivu. Trčela z písku, jako by nám mávala. Ještě nikdy jsme si z prázdnin nepřivezli tak velkou a krásnou mušli.

Už vím, k čemu jsou asistentky

Náš Tomík má pořád plno otázek. Podle mě by se s otázkama mělo skončit ještě v předškolním věku. Někdy se mi zdá, že Tomík se bude ptát každýho, vždycky a všude. To i já jsem byla tak zvědavá? Třeba dneska… Připlížil se k mámě, která se konečně usadila do křesla a začala popíjet svou oblíbenou kávu. Kdysi se jí Tomík schovával, a teď se vyptává. Nikdy ji tu kávu nenechá pořádně dopít.

„Mami, co to znamená, že do smrti smrťoucí?“

„A kdepak jsi to slyšel?“

„Paní Zajícová minule někomu vykládala, že se to do smrti smrťoucí nenaučí.“

„Co se nenaučí?“

„To nevím, ale zajímá mě ta smrt smrťoucí. Jako že je to větší smrt než obyčejná smrt? A měla i babička smrt smrťoucí?“

„Tomíčku, to se jen tak říká. Když paní Zajícová řekla, že se něco nenaučí ani do smrti smrťoucí, znamená to, že se to nenaučí nikdy.“

„A to se musí takhle říct? O smrti by se nemělo mluvit jen tak kdykoli. Co když se najednou objeví? I pro babičku si přišla sama od sebe a nic jsme už nemohli dělat."

„Tomíku, paní Zajícová to vůbec tak nemyslela. Vždyť kolikrát říkáme různý věci a myslíme to úplně jinak."

„Jaký různý věci například?"

„No například… stát jako dřevo. Nebo mít o kolečko navíc."

„Aha. Opravdu. A možná Sofie ani takovým větám nerozumí."

„Myslíš Sofku ze šestýho patra?"

„Ano, tu. Pořád jenom chodí po schodech, a když se potkáme, jenom se na mě dívá a nic neříká. Tak jsem se jí zeptal, proč neřekne aspoň bů. Jestli jsem jí něco udělal

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Já jsem taková blbka!*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.